

Küçük Sinek Kuşu

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Sinek Kuşu

Aysel Banu YAVUZAL

Güneşli bir sabah Pip adlı sinek kuşu sessiz bir bahçenin üzerinden vınlayarak geçti. Zümrüt yeşili sırtı ışıpta parıldıyor, yakut kırmızısı boğazı minik bir mücevher gibi parlıyordu. Kanatları o kadar hızlı çırpınıyordu ki yumuşak bir vınlama sesi çıkarıyordu. Gövdesinin üzerinde küçük kahverengi bir yaprak çantası taşıyordu. "Bütün çiçekler nerede?" diye merak etti Pip, kuru ve boş tarhların üzerinde havada asılı kalarak.

Bir zamanlar bu bahçe rengârenkmiş. Şimdi tarhlar kahverengi ve çıplaktı; çiçeklerin büyüdüğü yerlerde yalnızca kuru saplar duruyordu. Pip, tek bir taç yapraktan bile yudum alabilmek için çalıdan çalıya uçtu. Parlak siyah gözleri her yeri taradı. "Çiçeksiz bir bahçe hüzünlü bir yerdir," diye cıvıladı. "Birinin onun yeniden çiçek açmasına yardım etmesi gerek."

Tam o sırada gözüne yumuşak bir kanat çırpışı takıldı. Bella adlı kelebek, kenarları siyah beyaz benekli parlak turuncu kanatlarıyla süzülerek indi. Bir anteninin arkasına minik bir şapka gibi küçük mavi bir çiçek yaprağı sıkıştırmıştı. "Merhaba," dedi yumuşak bir sesle. "Ben de çiçek aramaya geldim ama hiç bulamadım." Pip gülümsedi. "Öyleyse arkadaş olalım ve onları geri getirmenin bir yolunu bulalım."

Bella kuru bir dala kondu ve iri, yumuşak gözleriyle çevresine baktı. "Bahçenin tohuma ihtiyacı var," dedi düşünceli bir tavırla. "Onları uzaklardan toplayıp buraya ekebiliriz." Pip o kadar hızlı başını salladı ki bütün gövdesi sallandı. "Ben hızlı uçabilirim! Güneş batmadan tohumları toplarım!" Çantasını kaldırdı ve hemen yola çıkmaya hazırды.

Ama Bella narin kanadını kaldırdı. "Dur, Pip. Bu kadar büyük bir bahçe tek bir küçük sinek kuşundan fazlasına ihtiyaç duyar. Arkadaşlarımızdan yardım isteyelim." Pip yavaşladı ve onun yanına kondu. "Haklısın," dedi. "Hızlı olmak iyidir ama birlikte olmak daha iyidir." Böylece yardımcı bulmaya gittiler; Bella sakince kanat çırpıyor, Pip de yanında vınlayarak ona eşlik ediyordu.

Kuru bir toprak parçasının üzerinde vınlayan Buzz adlı arıyı buldular. Tüylü sarı siyah gövdesi telaşlı bir enerjiyle vınıyor, yeşil bahçıvan önlüğünün küçük bir tohum cebi vardı. "Çiçeksiz bir bahçe mi?" dedi Buzz. "Bu olamaz! Nereye ekileceğini de kimin yardım edebileceğini de biliyorum. Beni de sayın!" Altı minik bacağı sevinçle birbirine sürttü.

Flora adlı uğur böceği konuştuklarını duydu ve koşarak yanlarına geldi. Parlak kırmızı kabuğu yedi düzgün siyah benekle parlıyor, el sallarken hasır güneş şapkası sallanıyordu. "Haberleri yayarım!" diye sevinçle bağırdı. "Her küçük yardımcı önemlidir, benim gibi minicik olanlar bile." Böceklere, güvelere ve bulabildiği her tozlaştırmacıya haber vermek için aceleyle gitti.

Kısa süre sonra bahçede neşeli bir kalabalık toplandı. Pip yaprak çantasını açtı ve parlak tohumları herkesle paylaştı. "Biraz alın," dedi, "ve istediğiniz yere ekin!" Bella gruba en yumuşak ve en güneşli yerleri gösterdi. Buzz bacaklarıyla küçük çukurlar kazdı, Flora da onları teşvik etti. Kimse tohumları kendine saklamadı. Herkes paylaştı.

Buzz adlı arı bahçıvan önlüğünü giydi ve işe koyuldu. Tozlaştırıcıları düzgün sıralara dizdi ve her birine bir görev verdi. "Sen buraya ek, sen de şurayı sula!" diye nazıkçe vınladı. "El elin eşeğini türkü çağırarak arar!" Böcekler suyu meşe palamudu kaplarında taşıdı. Güveler yukarıda kanat çırpıp toprağa minik tohumlar bıraktı.

Pip o kadar heyecanlıydı ki her şeyi bir anda ekmek istiyordu. Bir noktadan diğerine fırlayarak tohumları buraya, oraya, her yere bırakıyordu. Bella onu izleyip kıkırdadı. "Yavaşla, küçük dostum," dedi. "Tohumlar özen ister, hız değil." Pip derin bir nefes aldı, usulca kondu ve bir tohumu sıcak toprağa bastırdı. "Böyle mi?" diye sordu. "Mükemmel," diye gülümsedi Bella.

Günler boyunca herkes suladı ve bekledi. Flora onların moralini yüksek tuttu. "Biraz sabır, biraz güneş!" diye cıvıladı. Sonra bir sabah topraktan minik yeşil bir filiz başını uzattı. Pip şaşkınlıkla nefes aldı. "İşe yarıyor!" diye şarkı söyledi. Bella görmek için yaklaştı. "Bahçemiz uyanıyor," diye fısıldadı. Buzz havada mutlu küçük bir daire çizerek dans etti.

Daha çok filiz belirdi, sonra yapraklar, sonra tomurcuklar. Bahçe her gün daha yeşil ve daha uzun oldu. Tozlaştırıcılar her sabah sulamak ve izlemek için geldi. Pip yavaş hareket etmeyi, Bella da biraz daha hızlı uçmayı öğrendi. Harika bir ekip oldular. "Bak birlikte ne kadar çok şey yaptık," dedi Bella. "Paylaşmak gerçekten büyütüyor."

Parlak bir sabah ilk çiçek kocaman ve altın renginde açtı. Sonra bir diğeri, bir diğeri derken bütün bahçe renklere büründü. Kırmızı, sarı, pembe ve mavi çiçekler esintide başlarını salladı. Arılar vınladı, kelebekler dans etti, uğur böcekleri döndü. "Başardık!" diye hep birlikte sevindiler. Pip havada döndü ve yakut kırmızısı boğazı sevinçle parladı.

Şimdi bahçe herkes için hareketli, mutlu bir yuva. Pip çiçeklerden tatlı nektar yudumluyor, Bella güneşte yumuşak taç yaprakların üzerinde dinleniyor. Buzz balını bütün arkadaşlarıyla paylaşıyor, Flora da hasır şapkasının altından el sallıyor. Kimse aç kalmıyor, çünkü herkes yiyeceği ve alanı paylaşıyor.

Her sabah Pip ve Bella en uzun ayçiçeğinin yanında buluşuyor. "Beni yavaşlattığın için teşekkürler," diyor Pip. "Beni hızlandırdığın için teşekkürler," diye gülüyor Bella. Arkadaşlıkları tıpkı çiçekler gibi büyüdü; güçlü ve parlak. Herkes elindekini paylaştığında, herkese her zaman yetecek kadar vardır.

Yani bir gn bir bahede kk bir sinek kuşu ve bir kelebek grrseniz, durun ve dinleyin. Mutlu bir melodi mırıldandıklarını duyabilirsiniz. Onların bahesi, tohumları, yiyeceęi ve alanı paylaşmanın her yeri neşeli bir yuva yaptığını gsteriyor. Kalbi iyi olan kk dostlar koca bir baheyi yeniden hayata dndrebilir.